

Prolog

KO NAĐE, NJEGOVO JE

Jedan

PROŠLI SU MESECI otkad je Kajl Krejg poslednji put ubio nekog. Nekad davno, sve mu je trebalo za juče, ako ne i brže. Više nije tako. Ako ga godine paklene samoće u zatvoru s maksimalnim obezbeđenjem Florans u Koloradu nisu naučile ničem drugom, naučile su ga barem da čeka ono što želi.

Sedeo je strpljivo u predsoblju svoje jazbine, stana u Majamiju, s oružjem na krilu i ubijao vreme posmatrajući svetla u luci. Nije se naročito žurio, uživao je u pogledu, možda konačno naučivši da uživa u životu. Svakako je izgledao opušteno – izbledele farmerke, sandale, majica na kojoj piše SMATRAJ OVO POŠTENIM UPOZORENJE.

U dva i dvanaest ujutro začuo se ključ u bravi. Kajl je odmah ustao i, prislonivši leđa uza zid, stajao mirno kao bubica. Maks Sigel, zvezda trenutka, ušao je zviždućući. Kajl je prepoznao melodiju upamćenu u detinjstvu. Pesmica iz *Peće i vuka*. Deonica žičanih instrumenata – Pećina lovačka tema. Kakve li ironije.

Sačekao je da gospodin Sigel zatvori vrata i pređe još nekoliko koraka i dalje mračnim stanom. Naciljao je crvenim

laserskim nišanom i pritisnuo obarač. „Zdravo, gospodine Sigela“, rekao je. „Drago mi je što vas upoznajem.“

Sigela je, pravo u leđa, pogodio mlaz fiziološkog rastvora pod naponom od pedeset hiljada volti. Zastenjao je kroza zube. Ramena su mu se trgla, a potom se potpuno ukočio i srušio na pod.

Kajl nije oklevao ni trenutka. Hitro mu je prebacio sintetičko uže oko vrata, obmotao ga tri puta pa ga vrteo ukrug kako bi ovaj s poda upio fiziološki rastvor. Zatim ga je odvuкао kroz stan prema kupatilu u dnu. Sigel je bio preslab da se odupre. Svu snagu koju je smogao utrošio je na samo uže trudeći se da se ne zadavi.

„Ne opiri se“, konačno je rekao Kajl. „Nema svrhe.“

Kajl ga je u kupatilu ubacio u pozamašnu kadu, a kraj užeta privezao za hromiranu slavinu. To i nije bilo neophodno, ali mu je omogućilo da lepo vidi Sigelovo lice.

„Ti verovatno i ne znaš za ove, zar ne?“, rekao je i podigao neobičan pištolj koji je nosio sa sobom. „Znam da si dosta dugo bio u ilegali, ali, veruj mi, postaće hit.“

Sprava je ličila na pištolj na vodu, što je u neku ruku i bila. Obični paralizatori su delovali trideset sekundi, u najboljem slučaju. Ova spravica radi li radi zahvaljujući rezervoaru od sedam i po litara vode na njegovim leđima.

„Šta... hoćeš?“, Sigel je najzad procedio kao odgovor na suludu situaciju.

Kajl je izvadio iz džepa mali *Kanonov* digitalni foto-aparat i počeo da slika. Lice spreda, levi profil, desni profil.

„Znam ko si, agente Sigele. Počnimo odatle, u redu?“

Muškarčevim licem preleteo je zbunjen izraz. Zatim prestrašen. „Zaboga, ovo je užasna greška. Zovem se Ivan Šimel!“

„Ne“, odvratio je Kajl dok je škljocao – čelo, nos, brada. „Ti si Maks Sigel i radiš za FBI. Poslednjih dvadeset šest

meseci bio si na tajnom zadatku. Povezao si se s Buenezovim kartelom i stekao njihovo poverenje, tako da su počeli s isporukama.

Onda, dok su svi nadzirali Kolumbiju, ti si prebacivao heroin s Puketa i iz Bangkoka u Majami.“

Spustio je foto-aparat i pogledao Sigela u oči. „Zanemarimo moralnu relativnost. Sve za veliko hapšenje na kraju. Je li tako, agente Sigele?“

„Ne znam o čemu pričate!“, uzviknuo je ovaj. „Molim vas! Proverite u mom novčaniku!“ Ponovo je počeo da se otima, ali nova doza voltaže prekratila mu je napore. Struja je udarala pravo na motoričke i senzorne nerve. Sigelova tolerancija na bol bila je nebitna. A municija, takva kakva je, odlazila je kroz odvod u zaliv Biskejn.

„Pretpostavljam da ti se može oprostiti što me ne prepoznaješ“, nastavio je Kajl. „Znači li ti nešto ime Kajl Krejg? Ili možda *Veliki Mozak*? Tako me zovu u štabu u Vašingtonu. Uzgred, nekada sam tamo radio. Davno.“

U pogledu mu se na trenutak videlo da ga je prepoznao, iako Kajlu nije trebala nikakva potvrda. Njegovo izviđanje bilo je nepogrešivo.

Međutim, i taj Maks Sigel je bio profesionalac. Nije nameravao da prestane s igrom, *pogotovo* u toj situaciji. „Molim vas“, zacmizdrio je čim mu se povratio glas. „Šta ovo znači? Ko ste vi? Ne znam šta hoćete.“

„Sve, Makse. Sve do poslednje sitnice.“

Kajl je napravio još nekoliko fotografija i spakovao foto-aparat. „Ako ti je to ikakva uteha, zapravo si žrtva sopstvenog dobro obavljenog posla. Ovde niko ne zna ko si, čak ni lokalni FBI. Zbog toga sam te izabrao. Izabrao sam tebe od svih agenata koji rade u Sjedinjenim Državama. *Tebe*, Makse. Možeš li da pogodiš zašto?“

Glas mu se promenio dok je pričao. Sada je bio nazalniji s istim nijansama bruklinskog akcenta kojima je bio protkan stvarni govor Maksa Sigela.

„Ovo ti neće uspeti! Ti si lud!“ Sigel je vikao na njega. „Vraški lud!“

„Mislim da je to, po nekim merilima, tačno“, složio se Kajl. „Ali sam isto tako i najbriljantniji nitkov kojeg ćeš imati čast da upoznaš.“ Potom je još jednom povukao obarač i jednostavno pustio onu stvar da radi.

Sigel se nemo zgrčio na dnu kade. Na kraju je počeo da se davi sopstvenim jezikom. Kajl je posmatrao pažljivo prateći svaku pojedinost do samog kraja, izučavajući svoje zamorče dok više nije bilo ničeg da se izuči.

„Nadajmo se da će ovo upaliti“, rekao je. „Ne bih voleo da ste umrli uzalud, gospodine Sigele.“

Dva

POSLE DVADESET DVA DANA, muškarac koji je upadljivo ličio na Maksa Sigela odjavio se iz hotela *Melija Havana* u luksuznom kvartu Miramar u Havani na Kubi. Ovde su medicinski turisti bili uobičajeni kao i džeparoši; niko nije obraćao pažnju na muškarca širokih ramena u lanenom odelu koji je prolazio kroz predvorje, s podlivima oko očiju i gazom preko nosa i ušiju

Račun je potpisao savršeno uvežbanim potpisom i zadužio potpuno novu karticu Ameriken ekspres Maksa Sigela. Operacije su, međutim, bile isplaćivane u gotovini.

Od hotela se taksijem odvezao na drugi kraj grada, do ordinacije doktora Kruza, diskretno ušuškane pod jednom od beskrajnih gradskih neoklasičnih arkada. Unutra je bila potpuno opremljena moderna klinika s kompletnim osobljem, kakvom bi se ponosio i skupi plastični hirurg iz Majamija ili Palm Biča.

„Moram vam reći, senjor Sigele, da sam ovim prilično zadovoljan“, tiho je govorio doktor dok je skidao poslednji zavoj. „Ako smem da primetim, ovo je jedan od mojih

najboljih radova.“ Nastup mu je bio ljubazan, ali odlučan i efikasan – veoma profesionalan. Nikada se ne bi reklo da je spreman da pravi tako mnogo etičkih rezova zajedno s onima na koži i kostima lica svojih pacijenata.

Doktor Kruz je izveo sedam pojedinačnih intervencija, za šta bi na drugom mestu bili potrebni meseci, čak i čitava godina. Urađena je blefaroplastika kapaka; šablonska rino-plastika, zajedno s potpunim podizanjem kože i mekih tkiva nosne piramide; novi biokompatibilni polietilenski implantati za naglašenije jagodične kosti i bradu; klizna genioplastika vilične kosti; malo silikonsko uvećanje za čelo; i, za kraj, lepa mala rupica u bradi – baš kao ona Maksa Sigela.

Na zahtev pacijenta, nikakvi elektronski snimci nisu uzimani ni pre ni posle operacija. Za određenu sumu, doktor Kruz je bio više nego spreman da radi na osnovu odštampane serije uvećanih digitalnih fotografija, bez postavljanja pitanja, bez obaziranja na biofizičke detalje.

Sad kad je podigao veliko ručno ogledalo da se Kajl ogleda, efekat je bio zadivljujući. Naročito su implantati doveli do čudesne promene.

Maks – ne Kajl – smešio se iz ogledala. Osetio je neznatno žiganje u uglovima usta, koja se nisu pomerala na isti način kao ranije. Zapravo, uopšte se nije ni prepoznao. Bilo je to krajnje sluđujuće, mada na najbolji mogući način. U prošlosti je bilo drugih prerusavanja, uključujući neke veoma skupe proteze uz pomoć kojih se izvukao iz zatvora. Međutim, sve to nije bilo ništa u poređenju s ovim.

„Koliko će trajati modrice?“, pitao je. „I otoci oko očiju?“

Kruz mu je pružio fasciklu s obaveštenjima o postoperativnoj nezi. „Uz odgovarajuće mirovanje, trebalo bi da izgledate normalno za sedam do deset dana.“

Preostale promene mogao je sam da obavi – šišanje i farbanje kose do tamne vojničke frizure i stavljanje običnih

kontaktnih sočiva u boji. Ukoliko je postojalo ikakvo razočaranje, bilo je to što je Kajl Krejg izgledao mnogo bolje od Maksa Sigela.

Ali šta je tu je. Sada je morao da uzme u obzir širu sliku. Sledeći put bi mogao da bude Bred Pit ako to poželi.

Napustio je kliniku u sjajnom raspoloženju i taksijem se odvezao pravo na Međunarodni aerodrom *Hose Marti*. Odatle je uhvatio let nazad za Majami, s presedanjem istog poslepodneva za Vašington. Za glavni događaj.

Već tada su mu misli bile usmerene samo na jedno: na susret sa starim prijateljem i povremenim partnerom Aleksom Krosom. Da li je Aleks zaboravio ono što mu je Kajl godinama obećavao? To nije bilo moguće. Ali da li se Kros u međuvremenu malo opustio? Možda jeste. U svakom slučaju, „čuveni“ Aleks Kros će umreti, i to gadnom smrću. Biće mnogo bola, ali pre svega – kajanja. Bez sumnje, biće to finale koje je vredelo čekati.

A Kajl će se u međuvremenu malo zabaviti. Ipak, kao novi i poboljšani Maks Sigel, znao je bolje od ikoga da ima više od jednog načina da se čoveku oduzme život.

Prvi deo

STRELAC JE SPREMAN

Prvo poglavlje

U DŽORDŽTAUNU je eksplodirao još jedan šaht i odleteo skoro dvanaest metara uvis. Bila je to epidemija neobične vrste kod ostarele gradske infrastrukture koja je dostigla nekakvu kritičnu masu.

Podzemne žice su se s vremenom istanjile pa su tinjale i ispunjavale prostor ispod ulica zapaljivim gasom. Na kraju – a sve učestalije ovih dana – ogoljene žice su stvarale električni luk, palile vatrene kugle u kanalizaciji i dizale u vazduh gvozdene diskove od sto četrdeset kilograma.

Bile su to uvrnute i zastrašujuće stvari za kakve su Deni i Mič živeli. Svakog poslepodneva sakupljali bi novine za prodaju i cimali ih do biblioteke da na veb-stranici Oblasnog saobraćajnog odeljenja (OSO)* provere gde je najgušći saobraćajni špic. Zakrčenja su bila njihova poslastica.

Čak i običnim danom Kijev most je pravdao svoj nadimak Klešta smrti za automobile, ali danas je prilaz iz Ulice M bio nalik nečemu između parkinga i cirkusa.

---

* Engl.: District Department of Transportation (DDOT). (Prim. prev.)

Deni se probijao između kolona, a Mič je pokrивao spoljni deo.

„*Tru pres* samo dolar. Pomozite beskućnicima.“

„Isus vas voli. Pomozite beskućnicima.“

Kad ih čovek pogleda, bio je to čudan par – Deni, belac od preko metar i osamdeset s kvarnim zubima i sa čekinjom koja mu nije sasvim skrivala upale obraze, i Mič, crnputi brat dečaćkog lica, snažnog tela što se izvijalo do metar i šezdeset pet i kratkih debelih dredova na glavi.

„Ovo ovde je savršena metafora, jelda?“, kazao je Deni. Razgovarali su preko krovova automobila ili bolje rečeno, Deni je pričao, a Mič pred mušterijama izigravao ozbiljnog člana komične trupe.

„Pritisak raste tamo sasvim dole, gde niko ne gleda jer su tamo samo pacovi i govna, pa koga briga. Ali onda, jednog dana...“ Deni je naduo obraze i ispustio zvuk nalik nuklearnoj eksploziji. „Sad *moraš* da obratiš pažnju jer su pacovi i govna na sve strane i svi hoće da znaju zašto neko *drugi* nije uradio nešto da to spreči. Mislim, ako to nije tipično za Vašington, onda ne znam šta je.“

„Tipično, brale. Tipično, tipčino“, kazao je Mič, pa se zasmejao svom glupom fazonu. Na njegovoj izbledelej majici pisalo je: *IRAK. AKO NISI BIO TAMO, ĆUTI!* Nosio je vrećaste kamuflažne pantalone, iste kao Denijeve, samo isečene oko listova.

Deni je svoju majicu nosio prebačenu preko ramena kako bi pokazao polupristojne stomačne mišiće. Uopšte nije naodmet prikazati nešto privlačno, a lice mu nije bilo baš jača strana. „To ti je američki manir“, nastavio je dovoljno glasno da ga svi s otvorenim prozorima čuju. „Radi ono što si uvek radio, pa ćeš i nadalje dobijati ono što si uvek dobijao. Jesam li u pravu?“, pitao je zgodnu poslovno obučenu ženu

u be-em-veu. Ona se čak osmehnula i kupila novine. „Bog vas blagoslovio, gospođice. Evo, dame i gospodo, *ovako* mi to radimo!“

Nastavio je da pelješi vozače koji su u sve većem broju kroz prozor proturali ruku s gotovinom.

„Ej, Deni.“ Mič je bradom pokazao na dva pozornika koji su nailazili iz pravca Trideset četvrte ulice. „Ne verujem da će nas ona dvojica ukapirati.“

Pre nego što su policajci uspeli da progovore, Deni im je doviknuo: „Prošenje nije nezakonito, pozornici. Nije nigde osim na zelenim površinama, a koliko mi je poznato, Ulica M nije park!“

Jedan od onih je pokazao na vozila što brundaju, na *Pepkove* kamione i vatrogasna kola. „Praviš se duhovit? Hajde. Čistite se.“

„Hajde, čoveče, zar ćeš uskratiti dvojici *veterana beskućnika* da pošteno zarade?“

„Jesi li bio u Iraku, čoveče?“, nadovezao se Mič. Vozači su se već zagledali u njih.

„Čuo si pozornika“, rekao mu je drugi policajac. „Kreći. *Smesta*.“

„Hej, čoveče, ako već imaš šupak, ne znači da treba da se pretvoriš u njega“, kazao je Deni i izazvao nešto smeha. Osetio je kako polako pridobija pažljivu publiku.

Najednom je došlo do guranja. Mič nije baš voleo da ga dodiruju, a policajac koji je to pokušao pao je na zadnjicu između automobila. Drugi je spustio ruku Deniju na rame, a Deni ju je, brzinom munje, smaknuo odande.

Vreme je za odlazak.

Kliznuo je preko haube taksija i krenuo prema Ulici Prospekt sa Mičom odmah iza sebe.

„Stani tu gde si!“, viknuo je policajac za njima.

Mič je nastavio da trči, ali se Deni okrenuo. Sad je između njega i policajaca bilo nekoliko kola. „Šta ćeš uraditi? Pucati u veterana beskućnika usred saobraćaja?“ Zatim je raširio ruke. „Hajde, čoveče. Skini me. Uštedi vladi neku kintu.“

Ljudi su trubili a neki čak i vikali iz kola.

„Čoveče, ostavi momka na miru!“

„Podržimo vojsku!“

Deni se nasmešio, odsečno salutirao policajcu srednjim prstom, pa potrčao da sustigne Miča. Već sledećeg sekunda jurcali su Trideset trećom ulicom i uskoro nestali s vidika.

Drugo poglavlje

JOŠ SU SE SMEJALI kad su stigli do Denijevog prastarog saberbana parkiranog na parkiralištu broj devet Biblioteke *Lauringer* džordžtaunskog kampusa.

„Ono je bilo fenomenalno!“ Mičovo gnjecavo lice se sijalo od znoja, mada se nije ni zaduvalo. Bio je od onih kojima mišići mnogo liče na salo. „Šta ćeš uraditi?“, imitirao ga je. „Pucati u veterana beskućnika usred saobraćaja?“

„Tru pres jedan dolar“, kazao je Deni. „Ručak u *Tako belu* tri dolara. Izraz lica cajkana kad shvati da si ga prešao? Neprocenjivo. Da sam imao aparat...“

Izvukao je svetlonarandžast koverat ispod brisača i ušao na vozačka vrata. U vozilu je još smrdelo na cigarete paljene bez prestanka i buritose od prethodne večeri. Na polovini zadnjeg sedišta stajali su svezani u loptu jastuci i ćebad, a uz njih kesa za travu i lišće puna konzervi za recikliranje.

Iza toga, pod gomilom popadalih kartonskih kutija, nekoliko parčića starog tepiha i lažnim dnom od šperploče, bila su dva pištolja valter PPS od devet milimetara, poluautomatska puška M-21 i snajperska puška M-110 vojne izrade.

Osim njih, termooptički nišan velikog opsega, teleskop za uočavanje, komplet za čišćenje pušaka i nekoliko kutija municije, sve to uvijeno u veliku plastičnu cirađu i vezano s nekoliko konopaca za bandži.

„Dobro si postupio tamo, Miči“, kazao je Deni. „Stvarno dobro. Ni na tren nisi izgubio hladnokrvnost.“

„Ne“, odvratio je Mič prazneći džepove na plastični poslužavnik između njih dvojice. „Deni, neću izgubiti hladnokrvnost. Ja sam ti hladan kao, kako se ono zvaše, špricer.“

Deni je prebrojao dnevni pazar. Četrdeset pet – nije loše za skraćenu smenu. Dao je Miču deset kovanica od dolar i šaku kovanica od četvrt dolara.

„Nego, šta misliš, Deni? Jesam li spreman? Mislim da jesam.“

Deni se zavalio i pripalio polupopušen opušak iz pepeljare. Pružio ga je Miču, a onda sebi pripalio drugi. Dok je to radio, zapalio je narandžasti koverat s kaznom za parkiranje i bacio ga na beton.

„Da, Miče, mislim da si možda spreman. Pitanje je jesu li oni spremni za nas?“

Mič je cupkao kolenima.

„Kad počinjemo? Večeras? Šta misliš za večeras? Šta misliš, a, Deni?“

Deni je slegnuo ramenima i zavalio se. „Samo ti uživaj u miru i tišini dok možeš jer ćeš uskoro biti još kako poznat.“ Napravio je kolut od dima, pa još jedan, koji je prošao kroz prvi. „Jesi li spreman da budeš poznat?“

Mič je gledao kroz prozor dve slatke studentkinje u kratkim suknjama koje su prelazile parking. Kolena su mu i dalje poskakivala. „Spreman sam da počnem s tim, eto šta je.“

„Dobar si ti momak. A šta je misija, Miči?“

„Raščišćavanje gužve u Vašingtonu, baš kao što političari stalno govore.“

„Tačno. Oni pričaju o tome...“

„Ali mi ćemo nešto i *uraditi*. Nesumnjivo. Nesumnjivo.“

Deni mu je pružio pesnicu da je ovaj lupne, a onda upalio motor. Išao je dugo unazad da bi osmotrio devojke otpozadi.

„Kad smo kod takosa*“, rekao je, a Mič se zasmejao. „Gde hoćeš da jedeš? Treba spržiti papir danas.“

„U *Tako belu*, čoveče“, kazao je gotovo bez razmišljanja Mič.

Deni je snažno gurnuo menjač i krenuo. „Zašto me to uopšte ne iznenađuje?“

* Engleski sleng za vaginu. (Prim. prev.)

Treće poglavlje

GLAVNA PRIČA MOG života tih dana bila je Bri – Brijana Stoun, poznata kao Stena u Vašingtonskoj policiji. I da, bila je takva – čvrsta, mudra, ljupka. Postala je sastavni deo mog života, tako da ne bih mogao ni da zamislim da budem bez nje. Godinama mi ništa nije bilo tako razumno i uravnoteženo.

Naravno, svemu je doprinosilo i to što je u poslednje vreme u Odeljenju za krvne delikte bilo mirno. Budući da sam policajac, prosto ne mogu da prestanem da se pitam kada će se sručiti sledeća nevolja, ali u međuvremenu Bri i ja smo tog četvrtka posle podne proveli neviđena dva sata za ručak. Obično smo se preko dana viđali samo kad bismo radili na istom slučaju.

Sedeli smo u *Benovom čili boulu*, pod svim onim potpisanim slikama poznatih ličnosti. To mesto nije baš svetska prestonica romantike, ali je institucija u Vašingtonu. Vredi doći tamo samo zbog dimljene kobasice.

„Znaš li kako nas u poslednje vreme zovu na poslu?“, pitala je Bri stigavši do pola milkšejka s kafom. „Brileks.“

„Brileks? Kao Bred i Andželina? To je užasno.“

Smejala se; nije mogla na to da se uzdrži.

„Znaš i sam da pajkani nemaju nimalo mašte.“

„Hmm.“ Ovlaš sam spustio ruku na njenu nogu ispod stola.

„Čast izuzecima, naravno.“

„Naravno.“

Sve više od toga moralo je da čeka i ne samo zato što toaleti u restoranu nikako nisu dolazili u obzir. Zapravo, trebalo je tog dana da budemo na nekom važnom mestu.

Posle ručka prošetali smo ruku podruku Ulicom U do zlatare Šarite Vilijams. Šarita mi je drugarica iz gimnazije, a slučajno je i izuzetna restauratorka starinskog nakita.

Kad smo ušli na vrata, nad glavama nam je zazvonilo desetak zvončića.

„Opa, vas dvoje baš izgledate zaljubljeno.“ Šarita se smešila za pultom.

„Zato što i jesmo, Šarita“, kazao sam. „Toplo ti to preporučujem.“

„Samo mi nađi finog čoveka, Alekse. Nemam ništa protiv.“

Znala je zbog čega smo došli, pa je iz vitrine izvadila kutijicu od crnog pliša. „Ispao je divno“, kazala je. „Mnogo mi se dopada ovaj komad.“

Prsten je pripadao mojoj babi Nani Mami, ženi neverovatno sitnih šaka. Doneli smo ga da se proširi za Bri. Bio je to platinasti prsten u stilu art deko, s tri dijamanta, što mi se učinilo savršenim – po jedan kamenčić za svako dete.

Možda je otrcano, ali meni je izgledalo kao da taj prsten predstavlja sve čemu smo Bri i ja bili posvećeni. Uostalom, bio je to paket-aranžman, a ja sam imao utisak da sam naj-srećniji čovek na svetu.

„Odgovara li?“, pitala je Šarita kad ga je Bri stavila na prst.

Ni jedna ni druga nisu mogle da odvoje pogled od prstena, a ni ja od Bri.

„Da, odgovara“, kazala je i stegla mi ruku. „To je nešto najlepše što sam ikad videla.“